

Arrest

nr. 71 147 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat B. BRIJS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 11 juni 1982 geboren in Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine. Op 29 oktober 2009 vroeg u in België een eerste keer de status van vluchteling aan. U verklaarde het overgrote deel van uw leven in Sadr City in Bagdad woonachtig te zijn geweest. U zou als chauffeur hebben gewerkt voor uw broer en oom die voor het ministerie van Buitenlandse Zaken werkte. Omwille daarvan zou u worden bedreigd door de Badr brigade. Op 30 maart 2010 nam het CGVS inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het CGVS gezien uw onsamenhangende, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaring niet in de mogelijkheid was zich een correct beeld te vormen van uw herkomst en de redenen waarom u uw land verlaten zou hebben. In

beroep tegen deze beslissing weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in haar arrest van 24 augustus 2010 u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming.

Op 30 september 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 oktober 2010 om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 3 februari 2011 vroeg u voor de derde maal asiel aan. Als nieuwe elementen legt u volgende documenten voor: een kopie van de Italiaanse identiteitskaart van uw tweelingbroer, een kopie van een rantsoenkaart, een kopie van een brief van uw stamhoofden, een kopie van een brief van het Ministerie van Buitenlandse zaken, een brief van Dokters van de Wereld en een brief van Dr. (B.T.). In de kopie van de brief van uw stamhoofden dd. 29 mei 2010 stellen die stamhoofden dat u gedood moet worden omdat u het imago van de clan heeft besmeurd, geen respect heeft voor de tradities van de clan en was aangesloten bij de Baath partij.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt de appreciatie van uw eerste asielaanvraag om te buigen.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat de documenten die u voorlegt louter kopies betreffen en aldus niet over voldoende objectieve bewijswaarde beschikken. In het licht van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag omtrent uw werkzaamheden en uw beweerde verblijf in Bagdad, moet daarenboven worden gesteld dat deze documenten niet kunnen aantonen dat u werkzaam zou zijn geweest als chauffeur voor uw oom en dat u hierdoor bedreigd zou worden door leden van de Badr groepering, noch dat u tot 2009 in Bagdad zou hebben verbleven.

Los van het feit dat de documenten enkel kopies betreffen blijkt immers dat enkele van de documenten gegevens bevatten die niet overeenstemmen met uw eerdere verklaringen. Zo had u in de loop van uw eerste asielaanvraag tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaard dat u van 2003 tot 2006 de chauffeur was van uw oom (CGVS I, p.19). Tijdens het tweede gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dan weer dat u dit werk reeds van 2000 tot 2006 deed (CGVS II, p.5). Op de kopie die u voorlegt van het document van het Ministerie van Buitenlandse Zaken staat echter aangegeven dat u de bevoegdheid had om deze functie uit te oefenen van 2 maart 2004 tot 3 maart 2005 (CGVS III, p.3).

Het tweede document dat u voorlegt betreft dan weer een kopie van een brief van enkele leiders van uw stam die u zouden bedreigen (CGVS III, p.3). Vreemd genoeg heeft u hiervan nooit eerder enige melding van gemaakt. U verklaarde immers altijd dat u en uw broer bedreigd zouden zijn geweest door mensen van de Badr groepering. U verklaarde verder expliciet dat u niet beschermd werd door uw eigen clan (CGVS II, p.3, 4). Bovendien moet worden vastgesteld dat dit document geen enkele informatie bevat betreffende uw verblijfplaatsen of werkzaamheden.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat deze documenten de appreciatie van uw eerdere asielaanvraag niet kunnen wijzigen.

Uw verklaringen zijn bovendien van die aard dat het er alle schijn naar heeft dat u de Belgische asielinstanties opnieuw bewust tracht te misleiden. Zo blijft u tijdens het gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag aanvankelijk bij uw verklaring dat u pas in 2009 uit Irak zou zijn vertrokken en dat u nooit in een ander land dan België zou hebben verbleven (CGVS III, p.5, 6). Pas na confrontatie met het feit dat er op 13 augustus 2007 in Nederland vingerafdrukken van u zijn afgenomen, geeft u toe dat u toen reeds in Nederland zou hebben verbleven en dat u daar zelfs een asielaanvraag zou hebben ingediend (CGVS III, p.6). Dit doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw verklaringen. Uw verklaring dat u dit niet eerder zou vertellen omwille van uw psychische toestand en dat uw gebrekkige kennis en ongeloofwaardige verklaringen mede het gevolg zouden zijn van geheugenproblemen is niet afdoende. U dient deze beweringen immers te staven met een medisch attest. De brieven van Dokters van de Wereld en van Dr. (B.T.) die u voorlegt, stellen slechts in zeer algemene termen dat u bij de artsen in kwestie bent langsgesegaan omwille van concentratie- en geheugenstoornissen, zondere enige vaststelling of specificatie te geven van uw precieze problemen. De attesten bevatten ook geen enkele informatie waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u daadwerkelijk psychische –en geheugenproblemen zou hebben of over welke invloed deze voorgehouden problemen dan wel zouden kunnen hebben op uw cognitieve vaardigheden. Bovendien blijkt uit de documenten alleen dat u pas sinds november 2010 voor geheugenstoornissen op consultatie gaat bij Dokters van de Wereld en op 25 januari 2011 bij dokter (T.) op consultatie bent gegaan. Uit niets blijkt dat u voordien (onder andere in de loop van uw eerste asielaanvraag) in behandeling was voor dergelijke geheugenstoornissen, noch dat u hier voordien al onder te lijden had.

Gezien het bedrieglijke karakter van uw verklaringen kan u noch de status van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreft hier eveneens louter kopies en beschikken aldus evenmin over voldoende objectieve bewijswaarde. De

kopies van de identiteitskaart van uw broer (A.) en het feit dat hij in Italië erkend zou zijn als vluchteling hebben geen enkele invloed op de beoordeling van uw asielaanvraag. U legt verder nog een kopie voor van een Iraakse voedselrantsoenkaart uit 2009 waarop uw naam en die van uw broer (A.) vermeld staan (CGVS III, p.3). Uit de gegevens van de Italiaanse identiteitsdocumenten van uw broer (A.) blijkt dan weer dat hij op dat moment reeds in Italië verbleef, waardoor de bewijswaarde van dit document verder wordt ondermijnd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan dat het belang van de stukken die hij ter staving van zijn verklaringen betreffende zijn verblijf en werkzaamheden heeft neergelegd, niet zonder meer afgewezen kan worden. Verweerder besluit te gemakkelijk tot een gebrek aan bewijswaarde omdat het om een kopie zou gaan en ten gevolge van de beoordeling tot het ongeloofwaardige karakter in het kader van de vorige asielaanvraag. Verzoeker merkt op dat het om een nieuwe asielaanvraag gaat, op basis van nieuwe bewijselementen. De inhoud van de stukken en het authentieke karakter ervan worden *in se* niet betwist. De brief van het Ministerie bevestigt zijn functie als chauffeur in de periode maart 2004 tot maart 2005. Verzoeker benadrukt dat de correcte totale periode die in aanmerking moet worden genomen evenwel tussen 2003 en 2006 is. Dit specifieke document dekt zijn toelating voor één jaar van de drie en was het enige dat hij kon terugvinden. Verwijzende naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing stelt verzoeker voorts dat verweerder verkeerd heeft geoordeeld waar deze stelt dat verzoeker nooit melding heeft gemaakt van de brief van de leiders van zijn clan. Hij begrijpt niet waarom de documenten niet in aanmerking werden genomen aangezien ze wel degelijk een aanwijzing vormen van zijn functie en zijn recent verblijf voor zijn vertrek. Verzoeker wijst op het feit dat ook de identiteitskaart van familie van de martelaren, het militair boekje en de rantsoenkaart een adres bevatten, meer bepaald Bagdad, Madinat Saddam, wat niet werd tegengesproken.

Verzoeker bevestigt dat hij in 2007 een asielaanvraag heeft ingediend in Nederland. Hij verduidelijkt dat hij op zoek was naar zijn broer die al in Europa verbleef. Hij stelt in Nederland slechts één interview gehad te hebben, hij is er derhalve niet lang gebleven en er was voor hem geen sprake van een effectief verblijf. Deze asielaanvraag leek hem niet van belang en er werden geen vragen over gesteld. Bovendien vreesde verzoeker naar Irak te moeten terugkeren indien hij deze aanvraag zou vermelden. Hij betoogt dat het nogal sterk is te spreken over bewuste misleiding van de Belgische autoriteiten.

Verzoeker stelt dat hij in de mate van het mogelijke twee medische attesten van respectievelijk 14 en 17 februari 2011 heeft toegevoegd die zijn geheugenstoornissen bevestigen. Deze medische attesten zijn niet uitgebreid of gedetailleerd, maar sluiten wel aan bij zijn verklaringen inzake zijn geheugenstoornissen, waardoor vooral zijn tijdsbesef is aangetast. Verzoeker merkt op dat hij voor zijn aandoening op medische consultatie is gegaan, mede ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Fysiek lijdt hij evenwel niet echt onder deze aandoening zodat het niet vreemd is dat de eerste consultatie dateert van november 2010. Hij betoogt dat deze stukken dienen om de lacunes, te wijten aan een gebrek aan eigen kennis en aan geheugenproblemen, aan te vullen.

Verzoeker voert aan dat het onbegrijpelijk is dat de erkenning van zijn broer als vluchteling in Italië geen enkele invloed kan hebben op zijn asielaanvraag. Hij stelt dat zijn asielrelaas gekoppeld moet worden aan dat van zijn broer, die fotograaf was van het Iraakse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieromtrent heeft hij stukken aangebracht. Hun asielrelaas is gelijklopend. Hij verduidelijkt dat hij als chauffeur heeft gewerkt voor zijn broer en oom, beiden fotografen voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoeker betoogt dat hij samen met zijn broer werd bedreigd dit werk stop te zetten en dat ze vreesden voor hun leven. Hij merkt op dat zijn broer weliswaar eerder is gevlucht, maar wel om dezelfde redenen en achterliggende feiten. Verzoeker stelt dat dit nieuwe gegeven niet zonder enige motivering of onderzoek kan worden afgedaan als irrelevant.

Wat betreft de rantsoenkaart, merkt verzoeker op dat dit document enkel de leden van het gezin vermeldt met zijn tante als gezinshoofd. Volgens verzoeker doet de vermelding van de naam van zijn broer hieraan geen enkele afbreuk.

Verzoeker voert aan dat de door hem neergelegde documenten niet naar waarde werden geschat. Hij stelt dat de stukken bewijskrachtige documenten zijn die zijn lacunaire kennis kunnen wegwerken. Verzoeker betoogt dan ook dat, gezien het belang voor de beoordeling van zijn verklaringen, deze documenten niet zonder ernstige argumentatie aan de kant kunnen worden geschoven.

Met betrekking tot zijn vrees, stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie en mensenrechtenschendingen in Irak problematisch blijven, vooral in het centrum van Irak. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal eigenlijk geen onderzoek gevoerd naar de alom erkende onveilige context in het land, dit terwijl zijn nationaliteit niet ernstig kan betwist worden gelet op de door hem neergelegde stukken. Verzoeker benadrukt dat zijn relaas wel degelijk werd gestaafd door de door hem neergelegde documenten. Hij stelt dat het risico dat hij moeilijkheden zal ondervinden in geval van terugkeer reëel en ernstig is. Verzoeker vraagt daarom hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Bij aangetekende zending van 5 november 2011 brengt verzoeker volgende stukken bij: (i) document van de gemeente waar hij verbleef te Bagdad, ter bevestiging van zijn recent verblijf en adres (ii) bijkomende stukken aangaande het overlijden van zijn ooms (iii) overlijdensaktes van zijn ooms (iv) brief van zijn stamhoofden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker houdt in het kader van zijn derde asielaanvraag vast aan zijn asielmotieven zoals uiteengezet tijdens zijn eerste asielaanvraag (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 12). Dient te worden opgemerkt dat de Raad, eens deze een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, wat die aanvraag betreft zijn rechtsmacht heeft uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In casu oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 47 381 van 24 augustus 2010 (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 5) dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag omtrent zowel zijn herkomst, zijn beroepsactiviteiten als de door hem ingeroepen asielmotieven dermate tegenstrijdige, onsamenhangende, vage, foutieve en ongeloofwaardige verklaringen aflegde dat het onmogelijk is een correct beeld te krijgen van zijn levensloop en de plaatsen waar hij heeft verbleven. In het voormelde arrest werd vastgesteld dat het gedrag van verzoeker, die verkoos om bij de asielinstanties een fictieve levensloop en een fictief (recent) verblijf in

Bagdad te schetsen, flagrant in strijd is met de op hem rustende medewerkingsplicht, dat het door verzoekers ongeloofwaardige verklaringen onmogelijk is te bepalen waar hij in de periode voor zijn asielerzoek in België werkelijk heeft verbleven en in welke omstandigheden en dat door zijn houding tijdens zijn eerste asielprocedure zijn algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze is gehypothekeerd. Inzake verzoekers identiteitsdocumenten werd in het voormelde arrest geoordeeld dat deze zijn teloorgegane geloofwaardigheid niet konden herstellen, onder meer daar (i) de identiteitskaart weliswaar vermeldt dat hij is geboren in Bagdad doch tevens dat deze werd uitgereikt op 12 augustus 2007 in Kirkuk en dat hij op dat moment in Kirkuk geregistreerd was; (ii) het nationaliteitsbewijs slechts vermag aan te tonen dat hij is geboren in Bagdad en dateert van meer dan tien jaar voor zijn beweerde vertrek uit Irak zodat hieruit niet blijkt dat hij gedurende de jaren voor zijn vertrek in Bagdad zou hebben gewoond; (iii) de identiteitskaart van de families van martelaren eveneens dateert van geruime tijd voor zijn vertrek zodat deze evenmin kan aantonen dat hij recent in Bagdad verbleef; (iv) het militaire boekje strijdig is met zijn overige documenten en aangezien hij volgens dit boekje zou zijn geboren in Kirkuk en het bijgevolg zijn geloofwaardigheid ondergraaft, te meer daar hij volgens dit boekje, in tegenstelling met zijn verklaringen, analfabeet zou zijn, alsmede dat ook dit stuk dateert van geruime tijd voor zijn vertrek uit Irak zodat het niet kan aantonen dat hij de jaren voor zijn vertrek in Bagdad zou hebben gewoond. Betreffende de aangevoerde geheugenproblemen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste asielaanvraag geoordeeld dat deze evenmin de gedane vaststellingen konden verklaren, en dit omdat hij (i) hiervan bij de DVZ en tijdens het eerste gehoor bij het CGVS geen melding maakte, doch slechts éénmalig stelde geheugenproblemen te hebben tijdens het tweede gehoor bij het CGVS; (ii) deze problemen niet staaft aan de hand van een medisch attest en zich in deze beperkte tot de loutere bewering dat hij hiervoor geen geld had; (iii) tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de vermeende oorzaak van zijn geheugenproblemen; (iv) blijkens de gehoorverslagen betreffende andere elementen van zijn aanvraag wel in staat bleek om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen zodat uit zijn verklaringen geen geheugenproblemen kunnen worden afgeleid.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt op fundamentele wijze verder ondergraven door de informatie in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker, daar waar deze blijkens het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens de eerste asielaanvraag beweerde dat hij in 2008 in Irak opnieuw vernam dat zijn leven in gevaar was, dat hij daarna besloot te verhuizen naar zijn zus in Ali Salih en dat hij Irak in september 2009 zou hebben verlaten, reeds in 2007 in Europa vertoefde. Zijn vingerafdrukken werden immers reeds op 13 augustus 2007 afgenomen te Ter Apel in Nederland (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 12).

Uit de voormelde informatie blijkt bovendien dat verzoeker, nadat zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen wegens het feit dat zijn algehele geloofwaardigheid door zijn houding op ernstige wijze is gehypothekeerd en nadat zijn tweede asielaanvraag door de DVZ niet in overweging werd genomen (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 1), verkoos om tijdens zijn onderhavige, derde asielaanvraag andermaal leugenachtige en bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn eerste asielaanvraag in België op 29 oktober 2009. Ondanks dat zijn vingerafdrukken reeds werden afgenomen in Nederland op 13 augustus 2007, hield hij bij CGVS aanvankelijk vast aan zijn verklaring dat hij Irak slechts in 2009 zou hebben verlaten. Tevens stelde hij, wanneer hiernaar werd gevraagd, dat hij pas sedertdien in Europa is en ontkende hij uitdrukkelijk en eenduidig ooit in een ander land te hebben gezeten. Slechts nadat hij werd geconfronteerd met het feit dat het CGVS over informatie beschikte dat hij in Nederland vertoefde in 2007 erkende hij dit en gaf hij aan dat hij aldaar tevens een asielaanvraag indiende (*ibid.*, stuk 5, p.5-7). Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel degelijk bewust zijn verblijf in Europa voorafgaand aan zijn eerste asielaanvraag in België verzweeg. Dit blijkt tevens uit zijn verklaring dat hij vreesde dat hij naar Irak zou moeten terugkeren indien hij zijn aanvraag in Nederland zou vermelden (*ibid.*, p.8). Daarenboven weigert verzoeker tot op heden om klaarheid te verschaffen met betrekking tot de opeenvolgende plaatsen waar hij de jaren voor zijn komst naar België heeft verbleven. Bij het CGVS werd hem verscheidene malen gevraagd sinds wanneer hij dan wel in Europa is en wanneer hij uit Irak is vertrokken, doch verzoeker antwoordde op deze vragen dat hij zich dat niet kan herinneren en dat hij niet zeker is wanneer hij Irak verliet (*ibid.*, p.6-9). Dat dit aan psychische problemen of geheugenproblemen te wijten zou zijn, kan omwille van de zeer algemene inhoud van de medische attesten niet worden aangenomen (*cf. infra*).

Daarenboven geeft verzoeker in het verzoekschrift omtrent het voorgaande evenmin ook maar enige verduidelijking. Dat hij in het kader van zijn derde asielaanvraag opnieuw leugenachtige verklaringen aflegde betreffende zijn verblijfplaatsen voor september 2009 en tot op heden weigert hieromtrent klaarheid te scheppen doet op manifeste wijze verder afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. Dergelijke houding getuigt geenszins van en is onverenigbaar met een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming in zijn hoofde. Verzoekers stelling "*Bovendien vreesde hij naar Irak te moeten terugkeren indien hij deze aanvraag [in Nederland] zou vermelden*" is niet te

verzoenen met het verweer *“het is daarom nogal stek te spreken over bewuste misleiding van de Belgische autoriteiten”* aangezien omwille van verzoekers voormelde reden om de aanvraag niet te vermelden manifest de bewuste intentie tot misleiden blijkt.

Verzoekers gebrek aan medewerking in de vaststelling waar hij verbleef voor het indienen van zijn asielaanvraag in België is evenmin te verzoenen met de hoeveelheid van documenten die hij wel kan bijbrengen ter staving van zijn vermeende asielmotieven.

Verzoeker tracht in zijn onderhavige, derde asielaanvraag, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen aan de hand van de volgende nieuwe elementen: een kopie van een brief van het Iraakse Ministerie van Buitenlandse Zaken, een brief van de stamhoofden van zijn stam, een kopie van een voedselrantsoenkaart, kopieën van een aantal documenten van zijn broer waaruit blijkt dat deze in 2008 arriveerde in Italië en aldaar werd erkend als vluchteling en twee medische attesten van februari 2011 waarin gewag wordt gemaakt van geheugenproblemen (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 14: documenten) evenals de stukken die vermeld zijn onder 2.1.2.

Wat betreft de aangevoerde geheugenproblemen dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen afdoende verklaring geeft voor het feit dat hij niet eerder stappen ondernam teneinde de nodige attesten ter staving hiervan te bekomen, doch blijkens het voorgaande slechts de ongefundeerde bewering uitte dat hij dit niet kon betalen. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij, in acht genomen dat zijn eerste asielaanvraag dateert van oktober 2009 en indien hij daadwerkelijk toen reeds geheugenproblemen had, slechts in februari 2011 de nodige attesten zou kunnen bekomen om dit te staven. Voorts wordt in de neergelegde medische attesten gesteld dat verzoeker zich slechts aanbood ter consultatie in november 2010, hetzij drie maanden na de beëindiging van zijn eerste asielaanvraag en na de weigering tot in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag. Bijgevolg kan hieruit hoe dan ook niet worden afgeleid dat hij ten tijde van zijn eerste asielaanvraag reeds aan geheugenproblemen zou hebben geleden, te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de tegenstrijdige verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag inzake de oorzaak van deze geheugenproblemen en het feit dat uit zijn verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag blijkt dat niet kan worden aangenomen dat hij geheugenproblemen had.

Daarenboven wordt in de neergelegde medische attesten slechts op zeer algemene wijze gesteld dat verzoeker zich heeft aangediend bij de opstellende geneesheren met een aantal psychosomatische klachten die gepaard gaan met onder andere concentratie- en geheugenproblemen. In deze attesten worden nergens vaststellingen gedaan of specificaties gegeven omtrent verzoekers precieze problemen. Evenmin wordt hierin een diagnose gesteld. Zij bevatten geen informatie waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk psychische problemen en geheugenproblemen zou hebben, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat of op welke wijze deze problemen verzoekers verklaringen of de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed of dat verzoeker niet kan worden geacht bij machte te zijn te antwoorden op eenvoudige en elementaire vragen inzake zijn levensloop en herkomst. Verzoeker verklaarde gedurende het gehoor bij het CGVS zelf dat hij niet verder werd behandeld en dat de dokter van het ziekenhuis hem heeft *“buitengeshot”*. Verzoeker werd aan het einde van het gehoor aangemaand om, indien hij problemen heeft met zijn geheugen, naar de dokter te gaan, zich te laten onderzoeken en het resultaat van het onderzoek of het rapport zo snel mogelijk binnen te brengen doch hij legt tot op heden geen bijkomende medische attesten neer (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 5, p.8-9).

Gelet op het voorgaande kunnen de door verzoeker aangevoerde geheugenproblemen niet worden aangenomen als verschoning voor zijn vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen.

Hoe de neergelegde documenten van zijn broer in Italië verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid zouden kunnen herstellen kan niet worden ingezien. Zij hebben immers geen betrekking op zijn persoon en uit deze documenten kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker gedurende de jaren voor zijn voorgehouden vertrek uit Irak in Bagdad zou hebben verbleven, noch wat zijn precieze levensloop is. Verweerder repliceert in deze met recht dat verzoekers asielaanvraag individueel en afzonderlijk dient te worden onderzocht. Daarenboven wordt verweerder bijgetreden waar deze stelt dat verzoeker weliswaar beweert dat zijn broer zich op dezelfde motieven zou hebben gebaseerd voor zijn asielaanvraag in Italië doch dat hij dit geenszins aantoonst aan de hand van enig begin van bewijs. Verzoeker zet op geen enkele manier uiteen en verduidelijkt niet op welke wijze de erkenning als vluchteling van zijn broer in Italië de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen ombuigen.

De overige documenten van verzoeker, met name de brieven van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, alsmede de voedselrantsoenkaart, worden door verzoeker slechts bijgebracht in kopie. Derhalve

kan aan deze documenten, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde worden toegekend.

De brief van de stamhoofden (stuk 4 bij de aangetekende zending van 5 november 2011) wordt niet dienstig aangevoerd. Blijkens de brief zou verzoeker een lid zijn geweest van de Baathpartij en aldus een man van het oude regime. Daargelaten de vaststelling dat het een algemeen bekend feit is dat onder het regime van Saddam Hoessein een groot deel van de bevolking lid was van de Baath, zodat zich de vraag stelt waarom verzoeker om deze reden meer dan zeven jaar na de val het regime problemen met zijn stam zou hebben, blijkt dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde, op de vraag of hij lid was van de Baath, „*nee maar sowieso wordt je geregistreerd als lid van de baath partij of je nu echt lid bent of niet in de tijd was iedereen lid van de baath*” (administratief dossier, gehoor CGVS, 15 februari 2010, p.11). Tijdens het gehoor op het CGVS van 18 november 2009 ontkende verzoeker zelfs lid te zijn geweest van de Baath (zie pagina 17).

De overige documenten kunnen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid evenmin herstellen. Reeds bij arrest 47 381 werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakte afkomstig te zijn van Bagdad (cf. onder andere de motivering omtrent de identiteitskaart). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, hetgeen des te meer wordt aangetoond door zijn verzwegen asielaanvraag in Nederland, kunnen de stukken omtrent zijn oom zijn teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn herkomst van Bagdad, zijn concrete levensloop en beroepsactiviteiten en zijn asielrelaas te herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Nog daargelaten dat verzoeker geen begin van informatie bijbrengt ter ondersteuning van zijn verklaring dat *“de veiligheidssituatie en mensenrechtenschendingen in Irak problematisch blijven, vooral in het centrum van Irak”*, dient te worden opgemerkt dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet kan volstaan doch dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn levensloop en de plaatsen waar hij heeft verbleven. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus aan hem niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS